

ΘΑ ΦΥΓΩ

Θά φύγω...
Πές πώς δὲν ἔκανα γι' αὐτὴ τὴ πολιτεία.
Τώρα ποὺ ἡ λάσπη ξέφυγε ἀπ' τοὺς δάλτον,
Καὶ κυλάει στὴν ἀσφαλτο
Γιόμισε ἡ πόλη ἐρπετά.
Μικρόβια ἀναδεύονται στὰ μάτια μου.

Θά φύγω...
Πές πώς δὲν ἔκανα γι' αὐτὴ τὴ χώρα.
Σπούς δρόμους, στίς πλατείες, στίς στοᾶς
Καὶ στὰ ὑπαίθρια καφενεῖα
Συνάχτηκαν μορφές ποὺ δὲν γνωρίζω.
Ἐπιβάτες ἀναδεύονται μεσ' στίς διτρίνες.

Θά φύγω...
Πές πώς δὲν ἔκανα γιὰ τίποτα.
Βαρέθηκα τίς διχασμένες γλώσσες
Τὰ διχασμένα πρόσωπα
Τὰ διχοτομημένα γέλια.
Ρίγη ἀναδεύονται στὴ σάρκα μου.

Θά φύγω...
Μακρὰ, στὰ ὄρια τῶν αἰσθήσεων
Μένουνε ξάγρυπνοι οἱ τελονοφύλακες
Προσμένοντας τὸ τραῖνο μου.

Ἄντ. Μπουλούτζας - Φαρσινός

ΤΩΝ ΝΕΡΩΝ

Τὸ μεσημέρι φάνηκε ὁ δαιμονισμένος
πάνω στίς ἐπάλξεις κραζώντας
θὰ βάλλω φωτιά τὴν πόλη
κι ὁ Ράμι γύρισε τὸ πρόσωπό του στὴν πατρίδα
γιατὶ ἔνοιθε τοὺς χροκόδειλους τῆς Ἀρσινὸς
να χτυπούντα μέσα στὴ δεξαμενὴ
ποὺ γέμισε φῶς καὶ νερό.
Κι ἔδωσε ὁ Κρίδς τὸν ὕμνο.
Ἡ Ρουσάλα κοιμάται κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τῶν
ἀγαμάτων
ποὺ πεθαίνουν ὁλοένα κοιτώντας αὐτὴ τὴ θά-
λασσα

Σκάβανε στὸ Λαύριο οἱ ἐργάτες
μὲ κομπρεσὲρ καὶ δυναμίτες·
οἱ συνεργάτες στίς σπηλιές δνιφεύονται
τὰ παιδιά ποὺ θὰ γεννήσῃ ἡ καλιὰ
τῆς Ἀφροδίτης Βίλεντορφ.

Ὅσοσο πάνω στὸ Ράνο Παράχου
οἱ ἥρωές μας πάθαν σειρήσση
γιατὶ δὲν πρόφτασαν γὰ τελειώσουν
τὰ καπέλα τῶν Θεῶν...
καὶ ὁ ἥλιος εἶναι ἀνήλεος.

Ἄσπρο σεντόνι τοῦ μεσημεριοῦ
ὁπῶρες στὸ τραπέζι τῶν δικαίων
καὶ τὸ παιδί κοιμάται
καὶ μὲ τὸ δνερό του φτιάχνει
ἓνα ποδήλατο.

ἓνα δέντρο τοῦ Ὀκεανοῦ
καὶ μιὰ ἀγγελίδα ποὺ θὰ πεθάνῃ τελευσίδια.

Οἱ τριγλοὶ ἀγγίζουν τὸ φῶς
μὲ τὰ πτερυγία δάχτυλα τοῦ ὀντίου
ὅταν ἡ Ρουσάλα λούζεται
στὸ πάγκο τῆς Ἀισιόφρα
μὲ τὸ νερό τῆς λίμνης τῶν κήπων

Τὸ μεσημέρι
στὸ γιγνὸ σου το σῶμα
ἀνθῇ ληραμονία

Καὶ τὸ σημεῖο
ποὺ μοῖραις ὁ θάνατος
μνήμη τῶν νεκρῶν

Μνήμη τοῦ αἵματος
ὁ καιρὸς ποὺ ἔχισε τὸν δρομὸ του
κι ἔγινε στίλβουσι στιγμή
ὅπως τότε ποὺ γέφυρες
τὰ χέρια μου σίταν ἔσαν σου
καὶ ὁ ποταμὸς ἔμεινε ἀκίνητος
μὲ τὴν καθρέφτη τῶν νεκρῶν
νὰ κρίνῃ τὸ ἀδυστά σοῦ σου

Πηγὰδια τοῦ Κυριαμαρκίλλου
γέμισαν τώρα ποὺ ἔρθε στήν αἰθούσα
ἡ ἀγλαΐα τοῦ ὀφρανοῦ.
Κι ὅμως ἡ κόρη ἦταν τόσο λιπημένη
ἵσως δὲν εἶχαν ἄλλαν τρόπο τὰ μάτια τῆς
ἵσως δὲν ἔλαβε νὰ ἀγγίξῃ τὴ μιμῶζα
ἀπὸ ἡ ζωὴ τῶν λονλουδιῶν
ἐκπονήττα ἀπ' τῶν κοριτσιῶν τὰ δάχτυλα.

Στέλιος Μερτζανίδης
Θεσσαλονίκη

ΠΟΙΗΣΗ ΜΕΙΣ' ΣΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ

Ποιήματά μου ἔστις
Ποῦ σφυγμὰσσονται μὰς ἔχει ἐνώσει τοὺς
θανάτων
Ἐστὶς, πρικοκλάδης, σένα πρὸς τοὺς θά πρὸς
Ποιήματά μου, σὰς μισῶ
Μὲ τὸ καταρριμμένο μῖσος ποῦχοιμς στὸν ἑαυ-
μας.

Ἡ νύχτα ἀπὸψε βρέχει ὅλον· τοὺς φόβους μου
Εἰς σὲ προστρέχω τέχνη τῆς ποιήσεως
Χτίζω μὲ νύχτα καὶ μὲ δόντια ἓνα ποῦμα
Λαχανισμένους μπλῖνω νὰ προσυλαχτῶ
Καὶ κλείνω πίσω μου τὸν τελευταῖο στίχο

Τὸ ποῦμα εἶναι μοναχὴ.
Βουτάει μέσα του μιὰ τόση δά μπουκαὶ φερμα

Και με μιὰ κίνηση άγάπης
Τήν προσφέρει γύρω.

4

Τώρα κοιμάσαι σάληνρά χαλίαι
Σώμα τής λύπης, βρώση του και ρουθ,
Πτώμα έκβρασμένο άπ' τό κύμα τής μνήμης
Στήν άπόκριμνη άκτῃ αὐτοῦ τοῦ ποιήματος.

5

Τήν ώρα που άρχίζω αὐτό τό ποίημα
Στήν άκοή μου κυματίζουνε κοιπάνες.
Τώρα θά μένουνε γιά πάντα ἐδῶ οί κοιπάνες
Και θά χτυποῦν τετράλλα ὅλα τά μερόνυχτα
Μέχρι άπ' τή λέξη τους, τό στερεό κοιδωνιστά-
σιό τους.

6

Αὐτό ἐδῶ εἶν' ἔνα ποίημα βύσσαιο
Που σφεντονίζω στό βυθό του χυόνου.
"Όχι μποτίλια μήνυμα στό πέλαγο
Μόνο μιὰ πέτρα ποῖχω πάνω της χαράζει
τόνομά μου—
"Αντώνης.

Ἀντώνης Φωστιέρης

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

1

στόν Ἀγγελό Φώτιο Πασχαλά

Τό κορμί μιλάει ἀνθρωπινά
πάνω στίς πέτρες και μέσ στά νερά,
τό κορμί μιλάει ἀληθινά
ἔστω και μετρημένο,
τό κορμί σου μιλάει,
Εὐτυχούλα τῆς σταλούμενης καρδιάς μου,
τό κορμί σου μοῦ μιλάει
και μ' ἀνθρωπίζει
και μέ στάζει πάνω του.

2

Τί ἄλλο νά δῶ άπ' τά νερά
τί ἄλλο νά δῶ και νά μὴν πῶ
τί και νά μὴ μπορῶ
τί και νά ἔχω μοναχά νερά;

3

στόν Ἀρη Μπερλή

Νερά και σέ πήρανε
και ἔρχεσαι, Σταυρή,
κλαδοκορμισμένη στήν ἄπλα
χλωρή.

ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΞΕΔΙΨΑΣ ΜΕ ΤΟ ΝΑ ΤΗ ΦΙΛΑΣ;

Λέ θά κρατήσαι παρὰ ἐλάχιστες στιγμές
αὐτή ἡ ξαφνική βροχή τῶν φιλιδῶν.
Τί κι αν ξεδιψάς με τό νά τή φιλάς;
Μέ τό σάλιο,
με τό χνότο,
με τή μυρωδιά,
τό ἔρπετό του θανάτου σέ τραβάει
κοντά στό ὠραίο πηγάδι.
Πῶς κατέβες βαθειά μέσ' στή βροχή,
με τό σάλιο,
με τό χνότο,
με τή μυρωδιά,
μῦλα της γιά τά ζῶα.

ΦΕΓΓΕΙ

Σάν ἔρχεται τό σκοτάδι,
σημαίνει ἀρκετές φορές τά μάτια περικῶν
ἡλιαχτίδων,
που ξεχάστηκαν δῶ κάτω,
νά διακρίνουν μετανοιωμένα πάνω άπ' τά νερά
τῆς ἡσυχῆς λήμνης,
σημματοῖζοντας ἔτσι μιάν ἀνήσυχη γραμμή που
φέγγει...

Γιώργος Βέης

4

στόν Ἀρη Μπερλή

Πέτρα τήν πέτρα και κορμί κορμί
λαμπρό νερό και μιὰ φωνή
— πάω κι ἐγώ.

5

Κάτω μόνο θάλασσα
μόνο πουλιά και ψάρια και μουσικές γραμ-
μές του αέρα
θάλασσα και στεριές μαλακές μακρινές
ἀνθρωποι και οί στά νερά
μικροί ταξιδευτές αὐτῆς τῆς ἄπλας
τῆς θαλασσινῆς κάτω άπ' τό μαυρο μπαλ-
κόνι
πού του λείπεις, ἀγαπημένη,
μεγάλα μαῦρα μου μάτια.

6

"Όλη ἡ θάλασσα βραδινές γραμμές του
αέρα
καθαρή μπροστά μου
και ἔρχονται πουλάκια με γλυκά φτερά και
μουσικά μάτια
νά εἶμαι ἔσπερινός
νά ξέρω τήν ἀλήθεια, νάτη.

Μάνη

Σωκράτης Λ. Σκαρτσῆς